

det vil sige, som man som Eiendom betragtet kan ansee som Eenheder, eller der som Eiendomme ere individuelle. Der er tillige blandt det unmatriculerede Gods, nogle smaa Eiendomme, som kaldes Træer, hvoraf nogle — langt fra ikke alle — ligeledes udgjøre faste Brug. Derimod er alt Odelsgods — og dette er, som jeg tillod mig at nævne, henved Halvparten af Landets Fordegods — ikke indbeelt i faste Brug. Hvad en Besidder til enhver Tid har i Brug af saadant Odelsgods, kan bestaae i meget spredte, større eller mindre Forbldder, som ofte kunne være beliggende langt fra hverandre, og som deels ere hans egne Eiendomme, og deels leiede eller endogsaa kun laante Lodder; han kan saaledes have laant dem til Brug for en kort Tid mod andre Forber, som han eier maastee milevidt derfra paa andre Der, og som andre Mænd have tillaaens fra ham. Det vil, troer jeg, af disse korte Træk, og her kan der naturligviis ikke være Tale om videre at udvile disse, klart kunne sees, at denne bethdelige Deel af Landets Fordegods, henved Halvdelen, og som Alt sammen netop er Eiendomsjord, ikke er deelt i saadanne Eiendomme, som kunne kaldes individuelle Eiendomme eller faste Brug. Heri ligger Grunden til, at der fra særøst Side ved de foreløbige Forhandlinger, som Motiverne vise have fundet Sted angaaende denne Lov, er gjort Indsigelser mod Brugen af Ordet „Eiendom“, for at betegne Taxationsgjenstanden eller det, der skulde taxeres til Skatteansættelse. Man vil indsee, at saadanne Brug ikke ville kunne betragtes som individuelle Eiendomme, og at der ikke kan være Tale om saaledes at taxere disse, da de idag have een, imorgen en anden Skikkelse. Derimod blev der fra særøst Side foreslaaet en anden Betegnelse, nemlig, som der forekommer i § 3, „Forb“ eller „Forbshykker“, men med disse, som nu betegnes saaledes, og som skulde være Gjenstand for Taxation, er Forholdet et ganske andet end med Hensyn til Brugene. Disse saakaldte Forber eller Forbshykker betegne egentlig en reel Subdeling af den hele matriculerede dyrkede Jord, og som rimeligviis, efter hvad jeg formoder, i sin Tid er falden sammen med Matriculeringen i Mark, Gylben og Skind.

Mark, Gylben og Skind ere Betegnelser, som her svare til Hartorn i Almindelighed, altsaa en Skylsætningsbetegnelse. Disse Forber eller Forbshykker foreslaaes altsaa at være Taxationens Gjenstand, og jeg troer, at det er det eneste rigtige Grundlag, som der kunde være for en saadan Taxation. — Hvad Loven i det Hele angaaer, anseer jeg den for at være tjenlig for Færøerne og antager, at det vil være ønskeligt, om den i uforandret Skikkelse, saaledes som den er kommen fra det andet Thing, kunde gaae ogsaa gjennem dette Thing, saa at den kunde blive til Lov. Jeg skal iøvrigt ikke gaae yderligere ind paa Lovens enkelte Bestemmelser, medmindre der gives en særlig Anledning dertil, da jeg ikke finder Noget at indvende imod dem.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sattes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 52 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til førstkommande Lørdag Middag Kl. 1.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af „Forslag til Lov for Færøerne om Udbygning m. B.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1581 o. fl.).

Runddahl: Jeg skal om denne Lov blot tillade mig at bemærke, at den næsten ordlydende er affattet i Overensstemmelse med Pl. af 2den April 1841 om lignende Gjenstande for Island og iøvrigt i Overensstemmelse med den danske Lovgivnings almindelige Grundsaetninger for denne Art af Forhold. Jeg har derfor ikke Noget at bemærke ved dette Forslag, og jeg anseer det for ønskeligt, om det maatte blive til Lov.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sattes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 57 Stemmer.